

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:

Pe un an Lei 360.—
Pe un jumătate an Lei 180.—
Pe 3 luni Lei 100.—

REDACȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 11. — Telefon 13-31

ADMINISTRAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 19. — Telefon 10-86.

Correspondența administrației: Căsuța poștală 76.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA
ADMINISTRAȚIA ZIARULUI

CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

Democrația noastră

Democrația în ultimii ani a devenit o noțiune susceptibilă de mai multe înțelesuri, formă adecvată mai multor senzuri și stări politice, a devenit un subiect einsteinian — ceva înecat în valurile realității. Toate tezele politice actuale tind să realizeze cea mai adevărată democrație, începând cu democrația „cetățenească” a „Adevărului”, — trecând prin tranșeul politic democratic sovietist, până la cel mai pur fascism, — toate țin să ferească națiunile respective, adecvându-le norme de conduită, juridico-economico-financiare; iar apostolii acestor doctrine, ca niște experimentologi folosesc națiunile lor, ori cele streine, ca pe niște cobai acărora existență pare a nu fi justificată prin altceva, decât a servi de obiecte pasive într'un laborator sociologic.

S'au creat teze, formule, în cari pe spinarea bieteii națiuni se împacă foarte bine republicanismul cu monarhia — în fascism, bolșevismul egalitar cu absolutismul cel mai cras — în sovietism, și mai ales la noi democrația oligarhiei, cu metodele de confiscare și jertfirea tuturor aspirațiilor și libertăților politice a națiunii domnitoare în favoarea deținătorilor puterii publice, — în o sufocantă autocrație. Un amic al meu într'un număr anterior al acestui ziar a sintetizat clasic aceste tendințe într'un singur cuvânt „demagogia”.

Deci nu ne surprinde indignarea „Cuvântului” contra stărilor actuale, căci și pe noi cei dela „Chemarea” chiar dela început ne-a cuprins o indignare nobilă contra celor ce zilnic ultragiază moralitate, bun simț și legă. Dar noi nu credem în remediile propuse de „Cuvântul”, căci isgonirea democrației din limbajul politic, ori suspendarea parlamentarismului și instituirea dictaturii cu desființarea partidelor politice, nu vor schimba întru nimic situația, presupunând chiar dacă s'ar putea realiza aceste deziderate.

Teza noastră principală este democratică și națională, fără încrustături cetățenești, ori sindicaliste: voința națională este unica voință autonomă în Stat; pe aceasta voință se fixează, ca niște schelete de beton armat, ramurile deosebitelor puteri, pe cari se răsădă întregul edificiu al Statului. Tot aceasta voință națională are supremul control asupra acestor puteri. Deci ea este nu numai un izvor generic de putere, ci și controlul suprem al exercitării acestor puteri. Cea dintâi se exercită prin votul obștesc, iar cel de al doilea prin parlamentul ales în baza acestui vot. Iar voința națională nu este altceva, decât rezultanta tuturor drepturilor și datorințelor a membrilor

națiunii și ca indivizi și ca colectivitate, și este unica în măsură de a asigura existența națională, de a garanta respectarea libertăților și a ordinii publice în sânul națiunii din partea ori cui.

Aceasta este teza fundamentală a democrației noastre și nu înțelegem să renunțăm la ea. Dacă totuși noi luptăm contra altor tendințe îmbrăcate tot în haina democrației, a unei democrații false, este că democrația noastră se diferențiază foarte mult de celelalte.

Formația democratică, care are ca sorgintă supremă o inimă bucată de hârtie, numită „certificat de cetățenie” este o democrație falsă, pe care o desfidăm și luptăm în contra ei, căci până când acești democrați pretind să nu se mai ceară nici unde „certificat de naționalitate”, susținând, că ajunge, „certificat de cetățenie”, *tind a crea din statul nostru național un stat cetățenesc, de care noi ne ferim.*

Alte formații democratice, cari profesază un autocratism înăbușitor al libertăților, ori un oportunism politic desgustător și degradant, mențin numai aparențele democrației adevărate, siluind și batjocorind pas de pas nu numai teza pură, dar și instituțiile democrației, de cari însă se folosesc pentru ajungerea scopurilor.

O garanță a democrației după cum am amintit mai sus este sistemul parlamentar. Ei bine, noi nu putem cere desființarea acestui sistem, întâi, că nu avem ceva mai bun cu care să-l înlocuim, apoi diferitele sisteme dictatoriale actuale de origine veche absolutistică, scoase în ediție modernă, pot fi numai experimentări vagi, cari demonstrează numai boala grea de care sufăr statele respective, unde s'au instituit peste voința națională și în urma unei organizații politice de partid mai bune.

Că la noi parlamentarismul a ajuns să fie o tragică ficțiune și hlamidă constituțională pentru acoperirea celor mai grozave crime contra națiunii, are ca prima cauză, — nu netrebnicia sistemului, — ci mai vartos a persoanelor adunate într'o clică, cari acaparând o parte din voința națională formală prin fraudă, astfel cred că pot să exploateze aceasta vastă antrepriză numită: Statul român.

Remediul față de acești netrebnici antreprenori ar fi sau aplicarea faimoasei lozince: *écrasés l'infam*, prin care națiunea nu ar pierde nimic; ori ajutarea elementelor democratice pentru restabilirea ordinii dar la nici un caz, după părerea noastră, nu se poate da foc morii ca să o scăpăm de șobolani.

Ce privește chestiunea partidelor po-

litice, existența lor este o stare avansată, față de statele unde aceste nu ar exista, căci în definitiv partidul politic asigură eficacitatea controlului parlamentar, iar din punct de vedere etic, este cristalizarea unor idei, doctrine politice condensate în programul partidului, în jurul cărui se grupează membrii națiunii conform convingerii lor. — Adevăratele și serioasele partide politice fac o selecționare a elementelor de valoare, exclud arivismul și oportunismul, luptă contra camarilelor și a obscurantismului politic; că la noi cu toate aceste parvenitismul și oportunismul se lăfăesc în dragă voie în localul cluburilor politice de sigur că nu e vina cadrului de partid politic, ci a persoanelor cari înaintea tuturor intereselor generale își pun meșchinele lor interese.

Noi susținem, că cine face parte din partid politic și mai ales face politică

militantă, să fie demn de aceasta luptă; trebuie să dea dovadă de o imaculată puritate morală și probitate, că interesele sale individuale nu joacă nici un rol și ori când are tăria de a trece peste ele chiar și cu cele mai mari sacrificii, când este vorba de un interes general colectiv, care privește națiunea.

Cine nu este în stare să facă așa: nu facă politică.

Noi nu găsim vina în cadre, în instituții, ci în oamenii cari pentru un os de ros sunt în stare să vândă credință, lege și interesul națiunii; democrația noastră nu este o formulă eșită dintr'un laborator sociologic în pedant decoltaj științific, care să placă tuturor, ci unul eșit din viața reală dela coarnele plugului: este un adevăr vechi.

Dr. Emil Popp.

Pașoptism, fascism și naționalism

Cine nu cunoaște pașoptismul? E însăși meteahna vieții noastre sociale, desechilibrul între formă și fond, conflictul între coaja formelor noastre politice și miezul realității ei; ignorarea relativismului istoric, credința că evoluția merge pe o singură linie dreaptă la toate popoarele. De aceea în țara aceasta a nesincerității consacrate, nu s'a înțeles niciodată axioma politică formulată de Eminescu: De ceace se însănătoșează Stan, se îmbolnăvește Bran.

În doctrine antitetice adesea, pașoptismul străbate viața noastră publică ca un fir purpuriu până în anul Domnului unamienouăsutedouăzeci și șase. Și pentru că nesocotirea unei euritmii elegante să fie și mai înzorzonată, înșiși pașoptiștii dușmănesc verbal pașoptismul

Cu gustul macaroanelor unii ne aduc din țara smochinelor și doctrina fascistă conjugată cu maurrasismul regal. Cum însă nu poți transplanta portocale în solul Moșilor, nu credem că din culele negre ale unei cămăși fasciste se pot desprinde soluții fericite pentru nevoile noastre băștinașe.

Înainte de a fi o doctrină elaborată cu meticuloasă migală, înainte de a fi negat orgolios înțreg eșafodajul democratic al revoluției franceze, fascismul italian a fost reacțiunea disciplinată a instinctului național organizat în fața desordinei haotice a dictaturii proletariului, pornită să socializeze sărăcia belică.

Suntem o țară exportatoare de grâu și importatoare de doctrine politice cu soluții deagata. De aceea câtă să amintim cât mai întipăritor că trebuie să purcedem din realitățile sociale și po-

litice ale vieții noastre, căci alte cerințe au plugarii fărănei și altele proletarii mașinelor. Viața economică nu se datorește legilor economice ci legile economice se datorează vieții economice. Ideologiile politice și ele cată să răsără ca florile din huma realităților împrejmuitoare.

În era capitalismului modern, irelios, egoist, individualist, când stomacul acaparează aproape toată activitatea omenească, religia cu ochii îndreptați spre azurul cerului nu mai robește cu mirajul ei spiritele. Socialismul cu religia zilei de mâine, deși n'a rodit o tehnică economică superioară celei capitaliste, a devenit, în aceste împrejurări, colacul de salvare pe seama unor suflete biciuite de valurile mizeriei. Și dacă capitalismul cu atomismul egoist al colecției de „beati possidentes” a sfărâmat solidaritatea cu deaproapele; dacă religia preotească n'a putut suplini necesitățile metafizice ale oamenilor cari n'au mai crezut în nectarul potirului și în ambrosia cerului, ei bine, în această situație ce era mai firesc decât ca socialismul zilei de mâine, să solidarizeze sufletele împotriva atomismului individualist, egoist, anarhic al capitalismului nereligios.

Hegel a proclamat drept Dumnezeu universul; Feuerbach, umanitatea; Marx, proletariatul; Stirner, Eul; Nietzsche l-a ucis.

Militant socialist, ducele a recunoscut inferioritatea economică a comunismului postbelic, dar a cunoscut și forța ei incomensurabilă: sâmburele de religie. În fața religiei comuniste, trebuia opus o altă religie capabilă a înfrânge

egoismul individual pentru interesele superioare ale patriei, ideea națională. Romantic și realist, desinteresat și energic, agitator cu verbul inflăcărat, Mussolini a organizat sentimentele creatoare, prin jertfă și abnegație, ale ideii naționale.

O seamă de adoratori autohtoni ai cămășilor negre uită esența ideii naționale: mândria unui patrimoniu specific cu floră particulară.

Iată de ce ne-au umilit orgoliul sentimentului național, aceste câteva rânduri ale unui fascist neofit:

„Ar fi nimerit, înainte de toate, să se invite la noi în țară distinși intelectuali francezi Ch. Maurras și G. Valois. Dâșii ar putea da indicații autentice și informațiuni valoroase asupra modului de organizare a „monarhiștilor români”. Cu ajutorul lor s'ar putea forma și crezul a cărui cristalizare o așteptăm.” (Sever Ispravnic, „Spre alte orizonturi”, pg. 124).

Prerogativele ideii naționale nu îngăduie sugestiile de peste hotare, și mai ales sclavia spirituală de ori unde ar descinde ea: din Rusia, Ungaria, Italia sau Franța.

Suntem Români.

Suntem și Latini.

Dar mai mult decât Latini. Suntem puțin și Slavi. Dar mai mult decât Slavi. În ființa noastră dospesc virtualitățile metafizice și fantazia instrugurată a Tracilor.

Iată de ce gorunul lui Horia va strălucii inteligența noastră. Iată de ce vom avea cultul românismului, fiindcă noi vom dăruia umanității ceea ce nu pot da nici Italianii, nici Francezii și nici un alt popor. Avem alt sânge, alți nervi, alți ochi. Aceasta e minunea noastră.

Suntem o nație cu un trecut minor? Dar eu nu dau acest trecut pentru trecutul nici unui popor. Stați proverbial ca vițelul în fața porții noui dela Roma? Dar ce este Eminescu, dacă nu un mare îndemn pentru viitor și ce este Lucian Blaga, dacă nu prefața strălucită a viitorului nostru.

Prerogativele ideii naționale cu rădăcini adânci în cimitirul anonim al soldaților români și cu frunze de sacrificii în bătaia vântului, iată religia noastră, iată îndemnul pe care-l risipim în cele patru vânturi.

Și sub cupola ideii naționale, noi ne vom dăruia tuturor inima într-o românească strângere de mână.

Sever Stoica

Lipsa de cadre

Preocupările mărunte fac ca atât guvernării cât și cealaltă lume, direct sau indirect interesată în chestiune, să treacă cu vederea una dintre cele mai arzătoare probleme naționale: *formarea cadrelor*.

Ziarul nostru a arătat în rândul trecut în linii generale importanța creșterii de muncitori specialiști, atingând și alte ramuri industriale și de ordin administrativ. Noi considerăm chestiunea ca o problemă care ar trebui să formeze miezul programului oricărui guvern și partid politic așa, că ne-am propus a reveni.

Formarea cadrelor în toate domeniile vieții naționale economice nu mai poate suferi nici o amânare.

Este vorba de creșterea sistematică a oamenilor specialiști începând dela opincă până la vlădică și dela Nistru până la Tisa, de specialiști români, cari să fie versați în diversele meserii, funcții administrative, particulare și de stat, în foarte diferențiatele branșe tehnice și industriale, cu un cuvânt în toate fibrele vieții economice și de stat.

Până când nu vom avea formate aceste cadre, până atunci nu ne putem lăuda că stăpânim această țară, nici în timp de pace dar mai ales în timp de război.

Căci în caz de mobilizare toți specialiștii streini vor trebui să plece, ducând cu dâșii secretul, cheia procedurii de fabricație, priceperea și munca lor rutinată, lăsând în completă debandadă serviciile și întreprinderile respective. Am luat ipoteza unei mobilizări pentru a evidenția și mai mult gradul de importanță a problemei, dar e suficient să examinăm stările actuale în orice fabrică, birou etc. ca să ne convingem cu câtă nepăsare criminală să trece peste această problemă și cum nu i se dă alocurea nici o importanță.

Formarea cadrelor, organizarea muncii și a producției au devenit **necesități naționale**, a căror soluționare reclamă precădere.

Pretutindeni întâlnești ignoranța, nebulozitatea, lipsa de energie și a curajului răspunderii, lipsa de independență a funcționarului sau meseriașului; pretutindeni vedem, simțim că lipsește ceva, în orice organizație, fie că e vorba de utilaj, fie de cunoștințe, experiență sau sistem; pretutindeni îți se oferă tristul tablou al improvizăției.

Cauzele? Indolența românului, lipsa dorului de a învăța meserii și mai ales

a se dedica comerțului și industriei. Indolență, pentru că chiar dacă se găsește în situația fericită de a învăța nu se folosește de ocazie. În loc să-și deschidă ochii, gura și urechile în majoritatea cazurilor românul trece cu o nepăsare peste această elementară datorie a fiecărui cetățean.

Orice specialitate învățată înseamnă capital investit și cruțat pentru individ și pentru țară.

Altă dificultate este chiar atitudinea specialistului strein. Mai întâi de toate țările streine nu se bucură de loc de plecarea specialiștilor în alte țări, deoarece prin aceasta se micșorează exportul lor în aceste țări, industrializată cu timpul. Și apoi streinul nu prea să îmbulzește să dea pradă cunoștințele lui, chițibușăriile specialității respective, parte pentru că este instruit încă de acasă să păstreze, — pe cât se poate, — secretul, parte pentru că învățând indigenii meseria ei (streinii) cred să devină dispensabili, sau prin înmulțirea specialiștilor concurența fiind mai mare, să li se demonetizeze valoarea!

Fabricile cari ocupă muncitori streini, pe cari i-a angajat anume cu condiția ca să învețe și pe indigeni sunt în vecinică ceartă pe această temă, streinii refuzând totuși să respecte obligamentul luat.

Este ridicol ca la Reșița d. ex. să fie ocupați și azi atâția ingineri streini iar românii să li se facă imposibilă șederea și prinderea rădăcinilor în cea mai importantă uzină. Aceasta când un român este director general!

Streinii conduc peste tot. Românul este rob în țara lui și vina o poartă în parte el, dar în cea mai mare și preponderantă parte, statul.

Măsurile pe cari li-a luat până acum statul sunt floare la ureche. Aci trebuie intervenit cu cea mai mare energie și fără milă. Să nu se facă mizerii întreprinderilor la aducerea specialiștilor, dar să li se impună obligația, ca în fiecare an să arate câți anume funcționari și muncitori indigeni au fost inițiați în monopolul poporului ales în tehnică și industrie etc. și să se facă controluri severe, pedepsind cu asprime pe cei ce nu satisfac ordinului privitor la formarea cadrelor.

Ne plângem că streinii așa și pe dincolo, dar fără nici un drept, căci până când n'am adus dovada sforțării noastre glorioase sau invinse, până atunci nu ne putem plânge, *căci noi suntem*

vinovați, și demni de robie și de a fi conduși de alții.

Să referă aceasta la orice organizație unde se cer cadre, și unde nu se cer oare azi?

Să se înceapă odată pe toate liniile cu activitatea fecundă.

Există atâta literatură streină, de specialitate, să mai adăugăm și atenția noastră încordată tuturor actelor ce să întâmplă în jurul nostru în diversele ramuri de fabricație, în conducerea tehnică și comercială să le notăm și să le valorizăm la timp.

Se mai referă aceasta și la oficiile publice. Lipsa de specialiști, de oameni cu practică este înspăimântătoare și cu toate acestea se lasă să plece funcționarii ardeleni rutinați. Ardealul este într'adevăr exclus dela viața administrativă. De fapt nici nu cred să fie lăsați ardelenii în posturi mai mănoase sau de conducere, acestea rămân în mare parte privilegiul ignoranților și sinecuriștilor tâmpiți.

Formarea de cadre în partidele politice rămâne de asemenea o imperioasă nevoie, așa că selecționarea, recrutarea ar trebui să se facă după anumite norme cu observarea acestei chestiuni.

Repetăm, că fără cadre comerciale și industriale țara va fi mereu stăpânită de streini, fără cadre tehnice, administrative și științifice, fără a organiza munca și producția în mod rațional și pe baze naționale, totdeauna vor fi neajunsuri și piedici pentru o dezvoltare rapidă și sănătoasă, dorită de altfel de toți. Vor înceta toate vâlcările, toate cochetăriile cu streinătatea și desigur vor scade accidentele de tot felul și vor înceta plângerile, nemulțumirile de până acum și vom pași hotărât pe calea propășirii, îndată ce vom avea cadre suficiente și bine instruite.

Formarea cadrelor a devenit o necesitate națională, rațiune de stat, centrul de gravitate al preocupărilor factorului stat și al oricărui individ.

Epoca ce urmează în activitatea de stat și de organizare a vieții noastre naționale va fi caracterizată de formarea cadrelor.

Orice bun patriot și mai ales român, va trebui să devină cu timpul pătruns de această necesitate națională, fără de care suntem robi în țara noastră.

Formarea cadrelor să fie deci preocuparea noastră de competență.

Traiu bun și ușor nu este, numai privilegiul streinilor, el poate fi reclamat de orice specialist. Să căutăm în primul rând a ne specializa în deprinderi valoroase și necesare, absolut indispensabile structurii țării noastre și în caz de război.

Desigur nu se va mai întâmpla apoi ca câte un inginer chimic sau de altă rară specialitate să nu se poată plasa în țara lui și să suferă refuzul streinilor în patria lui proprie. O muncă uriașă ne așteaptă și greutatea răspunderii apasă ca plumbul asupra conștiinței noastre a tuturor cari suntem în măsură a contribui la soluționarea acestei chestiuni.

Fără cadre românul va rămâne calic în țara lui. Să nu ne amăgească posturile din consiile de administrație, absolut de decor; să nu ne inducă în eroare faptul că la fiecare întreprindere există câte un *pui de român*, eventual un șef de serviciu sau în cele mai excepționale cazuri câte un procurist.

Legea menită să reglementeze această problemă, va trebui să fie extrem de categorică și severă.

Fără cadre bine instruite și rutinate nu se poate conduce o țară, o societate sau întreprindere.

Organizarea vieții economice și de stat rămâne în funcție de cadre.

Formarea cadrelor să fie deci deviza tuturor acelor cari vor binele patriei și al neamului și înțeleg rostul vremilor.

I. Gruia.

Două noțiuni

O vie discuție s'a încins între ziarele „Adevărul” și „Cuvântul” asupra acestor două noțiuni: „cetățean” și „român”.

S'a afirmat că fără cetățean, fără vot întregirea României ar fi rămas și astăzi un vis, că rotunjirea hotarelor țării este în bună parte opera „cetățeanului”, și nu a „românului”. Și ca contrastul între aceste 2 noțiuni să apară și mai evident, s'a dat următoarea caracteristică: Cetățeanul modern este mai întâi om și ca atare nimic omenesc nu-i este strein, fie acel omenesc de aceeași lege și de același sânge, fie de lege străină.

Tendința de a opune aceste 2 noțiuni, ca apoi să atribute unuia totul, iar altuia nimic, nu e deloc nici binevenită în interesul democrației române, nici nu corespunde adevărului istoric. Ba chiar din contra, *noțiunile „cetățean” și „român”, raportate la realitățile istoriei noastre, se acopere în mult mai mare măsură, ca oricare din noțiunile: boier-român, răzeș-român, breslaș-român, iobag-român.* Nimeni nu va putea dovedi, că boierul, răzeșul, breslașul, iobagul, din trecut, ar fi fost egal cu românul. Toți reprezentau numai câte o clasă a poporului român, până când azi *tot românul este cetățean român.*

Trebuie să recunoaștem, că regimului parlamentar și *democrației este a se mulțumi, că poporul român a putut lua parte din ce în ce în mai mare număr și măsură la viața politică și prin urmare a putut să-și croiască el însuși soarta.* Când a sunat ceasul și au sosit momentele istorice, poporul român, în întregime și aproape exclusiv numai el, a putut aduce jertfa supremă. Astfel *independența și întregirea țării sunt cele mai românești fapte din istoria neamului, opera tuturor românilor-cetățeni.*

Pot să-și revendice o părticică barem din măreața operă a renașterii poporului român și cetățenii noștri de altă limbă, de alt sânge? Nu cred că s'ar putea afirma aceasta în mod serios.

Jertfa lor a fost minimală, dar și aceea nolens-volens. Inima lor n'a svăcnit de focul sacru al iubirii de această țară, generațiile lor n'au fost purtătorii faclei românismului. Aportul lor a fost mai mult contribuții bănești, în forme de impozite, pe cari și străinul, care se pripășește vremelnice pe aceste plăjuri, trebuie să le suporte. Iar ce privește speranța în viitorul lor aport, putem zice că e nul. Noi, care cunoaștem mai bine decât redactorii din București, câtă dușmănie de moarte ne poartă cetățenii noștri de sânge maghiar, suntem convingși că vor face tot posibilul ca România-Mare să fie numai un „vis urt de o noapte de vară”. Concetățenilor maghiari, bulgari, ruși cu greu le-am putea aplica definiția de mai sus: că nimic omenesc nu le este străin. Cât despre evreii noștri: ubi bene, ibi patria, ei nu se vor sfărma pentru idealul nostru. Aici democrația cu greu ne va putea da mână de ajutor.

Stălpul statului român a fost și va rămânea: românul.

Dacă suntem aplicați și trebuie să atribuim pe lângă român și altuia un rol oarecare în constituirea statului modern român, apoi acela trebuie căutat ceva mai departe, în fratele nostru mai mare, în cetățeanul statelor civilizate din Apus. Bunele servicii ce ni s'au adus de cetățeanul, le recunoaștem cu dragă inimă. Ajutorul lui ni se pare cu atât mai nobil cu cât simțim vântul rece ce suflă din anumite meleaguri.

Samur.

Fi-ți viteji frați bihoreni!

In 6 Septembrie ve-ți fi chemați din nou să vă spuneți cuvântul. Cu cine ve-ți merge, cu asupritorul vostru, cu stăpânul veșnic cu biciul în mână, sau cu acela care întreaga s'a viață și-a închinat-o mării neamului său și fericirii voastre?

Cu guvernul Averescu, sau cu partidul național, cu Mihail Sadoveanu, sau cu Dumitru Lascu?

Alegeți!

Priviți în fundul conștiinței voastre și vă pronunțați.

Căutați în adâncul sufletului vostru și este cu neputință ca să nu găsiți acolo chipul unui om cinsit a lui dr. Dumitru Lascu care a înfruntat multe necazuri pentru a-vă vedea pe voi și noi toți, liberi și fericiți, într-o țară frumoasă cum am visat-o cu toții, România-Mare.

Va-ți făcut datoria și în alegerile trecute cu cinste și omenie.

A-ți votat cu toții, căți ați fost îngăduiți la vot de către jandarmeria prefectului boier Iacob, cu partidul național.

Peste 30 de mii voturi, peste 30 de mii țărani cinstiți și cu înțelepciune ați votat ○ și ar fi, votat-o și celalaltă de bună seamă, numai dacă ar fi fost lăsați la urne.

Dar bine, cum s'a putut, ca totuși să n'aveți un deputat al vostru?

Apoi vedeți oameni buni cum merg lucrurile în țara noastră.

Se fură ziua, se fură noaptea, se fură îngăduit de lege și nepedepsit de nimeni, dacă interesele guvernului Averescu așa cer.

Așa au făcut și cu voturile voastre.

Le-au dus la București și acolo le-au furat îngăduiți de lege și apoi le-au adunat către voturile guvernului, ca să aibă mai mulți deputați.

E cea mai mare rușine ce s'a adus Bihorulul, de când e România-Mare.

In 6 Septembrie sunteți chemați să votați din nou.

Frați Bihoreni,

Spălați rușinea ce pe nedrept va adus-o guvernul averescan și trimiteți în Casa Țării pe viteazul vostru luptător dr. Demetrie Lascu, cel mai cinstit om din țara voastră.

Știm că guvernul va face din nou mari nebulii și fapte necurate.

Nu vă lăsați, ci apărați-vă dreptul vostru cu ce ve-ți putea.

O țară avem cu toții, o lege avem cu toții și noi vrem, ca aceasta lege să și fie lege pentru toți cetățenii deopotrivă.

Să nu vă înfricați de soldații și jandarmii trimiși împotriva voastră. Și voi a-ți purtat doar cea haină militară și știți bine, că nici un general nu va învâșat să luați dreptul altuia.

Dacă va fi războiul, din nou ne vom găsi cu toții alături în primele linii de bătaie și ne vom apăra țara și neamul, dar și până atunci să nu îngăduim să ne calce în picioare.

Votați cu toții cu dr. Demetrie Lascu, căci peste acest om au trecut multe vijelii, fiind sluga credincioasă a voastră, a neamului românesc.

A crescut între voi, trăiește între voi și fiecare gând al lui este și al vostru.

Mergeți înainte, faceți-vă drum cum ve-ți putea și să nu uitați, că o țară avem cu toții, să nu uitați că o lege avem cu toții și un drept este și pentru boierul prefect Iacob ca și pentru voi.

Calcați-l în picioare pe toți aceia cari vor îndrăzni să vă calce drepturile voastre — și mergeți înainte votând cu toții pe

dl dr. Dumitru Lascu.

Trăiască partidul național!

Trăiască dr. Demetrie Lascu!

Trăiască dreptatea!

Cu Dumnezeu înainte!

„Chemarea“

Liberalofilia

De câteva săptămâni s'au țesut, și se mai țese, fel de fel de povești băbești, uneori îmbrăcate în mantia seducătoare a verosimilității, povești amuzante, abili strecurate în opinia publică, având ridicolul și paradoxalul subiect: *atotputernicia liberală*.

Dar este ceva cu totul absurd să atribute oligarhiei liberale puteri ce es cu desăvârșire din cadrul realității. În plină contradicție cu adevărul se răspândește o legendă, inventată pe de-a-tregul, menită să străbată țara în lung și în lat, în păturile țărănești, dar mai ales în rândul intelectualilor.

Pe arpile prea ușoare ale presei suflăte criminale trimit lumii mari, zi de zi această poveste fantastică cu nuanțe și amănunte, umflată până la explozie, urmărindu-se în cele din urmă transformarea ei într'un crez general.

Zi de zi să oferă acest venin periculos opiniei publice, când în doze mai mari când mai mici, când în pastile când în fluid, iar biata opinie publică îl soarbe încet încet, ca pe un fel de narcotic blestemat!

Cu toate că rațiunea fiecăruia refuză să creadă în forțe oculte, legenda circula cu sălbăticie și amenință să prindă rădăcini. Cu un zel neobișnuit, ea este răspândită de medii oficiale și neoficiale, de interesați și narcotizați, de

oameni pe cari i-ai crede integri și iubitori de adevăr, ca și de șarlatani și agenți de meserie ai fabricilor de minciuni.

Legenda se divizează în trei capitole:

1. forța ocultă
2. arta și priceperea guvernării
3. popularitatea partidului liberal.

Aceste trei izbitoare neadevăruri să trâmbează cu o ferocitate neobișnuită.

Un popor cu schelet sănătos, având educație și curaj civic, condus de șefi predestinați pentru acest rol, abili, pricepuți și îndrăzneți, forțele oculte, în jurul cărora se face atâta zarvă, nu înseamnă decât un vis urât, o beșicută de săpun, o insectă hidoasă, pe care o strivești cu privirea. Este o prostie, o monstruoasă idioțenie!

Arta guvernării? Dar ce fel de artă necesitează potlogăriile politice săvârșite de liberali? Furtul pe față al averilor Statului prin celebrele legi de naționalizare și comercializare?

Frustrarea Statului cu miliarde prin contracte oneroase, jefuirea fructului muncii poporului prin legiferarea economică recunoscută în general ca dezastroasă? Guvernarea lor a furnizat doar atâtea dovezi palpabile de incapacitate de a guverna, ceea ce în limbajul liberal se traduce cu „a belii țara“ și a „mulge vaca“, — atâtea acte

de imoralitate, încât ne simțim dispensați de a mai insista.

Cât despre popularitatea liberalilor să ne fie îngăduit a trage la îndoială seriozitatea propagatorilor acestui anachronism și să o considerăm ca cea reușită glumă a vremurilor contimporane.

Se mai aduce în bătaia argumentelor și forța organizațiilor bancare. Finanța liberală este incontestabil o forță economică.

Dar ce are de a face acest fapt îmbucurător cu politica țării? Într-o țară conștientă, democratică în sensul larg al cuvântului, cuvântul finanței liberale nu poate avea ecou decât în limita necesităților ei puse de acord cu interesele statului și ale populației dar că ar putea să aibe vre-o influență în determinarea cursului politic, aceasta o contestăm categoric.

Ea poate fi adusă la rezon oricând. Forța liberalilor se reduce la un cerb, la un țap și un rămător patentat.

Aceștia să formeze oare altarul spre care să îndreptă privirile împăinjenite, ochii întorși pe dos, speranțele celor aplicați spre fripturisiră și ahtiați de magica putere a parvenirei?!

De ce se servesc parveneticii de scutul ideii naționale și a intereselor țării, de ce-și bat joc de acest înalt ideal

pentru a justifica trădarea unui crez și faptele atât de urâte de exploatare a națiunii?

Nu. Adevărul este cu mult mai simplu. *Lipsește anume acea educație politică a poporului, acel curaj civic, acea mobilă, acea mândrie cetățenească, acel spirit de dreptate și dor de mai bine, cari să se ridice hotărât contra guvernanților abuzivi, lipsește temperamentul pentru fapte mari.*

Inerția, pasivitatea și indolența sunt calitățile condamnabile ale noastre a tuturor, și aceste sunt exploatare de liberali.

Să înceteze deci reclama cu tăm-bălău, legenda infamă, adânc jicnitoare, sugestiile demonice, plătite și interesate, și să înceapă biciuirea conștiinței civice, să se curețe drumul spre frontul unic, spre blocul antiliberal în sensul unui guvern de concentrare națională. Să se termine odată cu cochetarea nerușinată cu dinastia Brătianu și mai ales cu porcul constantinesc, să mai slăbim puțin serenadele și să izgonim pe acei cari mereu ne dau serenade și ne șoptesc vorbe diabolice, ispititoare. Sunt trageri pe sfoară, sunt imorale. Nu credeți oameni buni, lăsați dracului narcoticile.

Iată legenda redusă la un cerb, un țap și un rămător patentat. Mi.

La alegerea din Biharea

Să afle candidatul guvernului și al trădătorilor că alegătorii români vor rezista

Am luptat întreaga viața mea pentru cinstă, dreptate și legalitate.

Să fiu crezut pe cuvânt, că nu eu unul pot fi de vină, dacă astăzi, chiar colțul de țară, unde mi s'a scurs toată vîlaga, este bătuit de cel mai sălbătec, de cel mai nerușinat regim al abuzurilor, al teroarei și al sfruntatei trădări naționale. Nu sunt de vină, dacă locu meu de naștere a fost destinat a deveni azilul tuturor naufragiașilor și vagabonzilor, al tuturor șacalilor, dezertorilor și trădătorilor.

Dumnezeu a blestemat populația românească a județului Biharea cu cea mai neagră mizerie, cu cea mai urgentă sclăvie, atunci, când a binecuvântat acest ținut cu toate bunătățile naturii. Cel mai fertil pământ la șes, cele mai bogate păduri — astăzi rase definitiv de pe fața pământului — la munte. În plus tot soiul bogățiilor sub-pământene, bogății, care au făcut vestită această regiune între vestitele regiuni ale rotogolului.

Belșugul naturii, prada imensă și ușoară, au atras aici droaia nesfârșită a doritorilor de rapidă îmbogățire fără muncă.

Mișună pe aici atâția pierde-vară și aventurieri încă din timpul regimului maghiar. Cel românesc de ieri și de azi a devenit apoi și mai favorabil acestor elemente.

Sinistra situație a populației autohtone a mai deschis porțile și parvenitilor și paraziților politici. Ravagiile acestora și-au atins apogeul, tot sub oblăduirea regimului românesc, în Crișana, de Dumnezeu părăsita provincie românească.

Binécunoscuții samsari, pe cât de amorală, pe atât de dibaci în apucăturile lor, au știut să-și creieze în scurtă vreme legăturile organice cu faimosul castel dela granița județului vecin.

Județul Biharea deveni prada sacului fără fund al dlui Octavian Goga și al acoliților săi.

Țin să-l lămuresc pe dl Sadoveanu, care de sigur este convins, precum că importanța dsale politice ar fi cea ce a produs „aspra poruncă“ a dlui Octavian Goga de a fi scos deputat cu foc și pucioasă.

Nu, dl Sadoveanu, dta nici decât

nu ești un scop. Ești un mijloc în mâinile unor cincii vânători de noroc, pentru ca să-și poată păstra prada, care este vatra menită să dea un codru de pâine, fie cât de neagră și amară, și să servească de căpătâiu, poate celor mai oropiși dintre cei mai oropiși moșteni ai acestei grandioase Români.

Iată adevăratul motiv al „asprei porunci“, venită dela curajosul titular al internelor, cel mai nou prieten politic al dtale, dl Sadoveanu.

Cu toată experiența mea grozavă, nu-mi trece prin minte să te incomodes cu sfaturi și cu instrucțiuni în domeniul politic-moral și chiar în domeniul exclusiv moral. Inșă vei cunoaște, dl Sadoveanu, dacă de altfel nu ai încă cunoștință, că trei decenii și jumătate au trecut de când stau aici, pe poziție, în sbuciumul unor lupte și jertfe, ce te asigur că întrec puterile unui singur om. Decenii au trecut, de când am înfundat pușcăriile pentru apărarea gliei străbune și pentru afirmarea drepturilor firești ale unui popor chinuit de urgia dușmanului și de blestemățile criminalilor din sânul său.

Cât m'au costat și cât mă costă lupta, munca și jertfele pentru interesul obștesc, vezi de-l găsește într'un acces de sinceritate și întrebă-l pe cel mai nou tovarăș politic al dtale, întrebă-l pe dl Octavian Goga, care îți va spune și te va lămuri.

Iar după ce vei fi lămurit pe deplin, va trebui să constați, de ce, de astă dată, nu voiu putea fi urnit de către tovarășii dtale, decât de zece ori mort, de pe poziția, pe care sângerez de atâta amar de vreme.

Inșă chiar până și-se va da să afli adevărul adevărat, consider necesar să-ți acord un mic avânt.

Citez din telegrama ce am adresat ministerului de interne la 21 Mai a. c., în timpul campaniei alegerilor generale:

„Organizația partidului poporului din județului Biharea, în frunte cu prefectul Iacob Iosif, a sfidat propunerea „subsemnatului de a se crea un a-cord electoral pentru evitarea deslănțuirii de orgii politicianist în aceste județ de frontieră. Mai mult, a cău-

„tat, prin triviale mistificări, să exploateze hotărârea mea de a nu candida în actualele alegeri parlamentare, prezentându-mă pretutindeni de zertor politic. După ce astfel m'a forțat să desmint calomniile prin revenirea și candidarea mea la Senat, această menționată organizație a dstră se dedă de câteva zile la acte de sfruntată ticăloșie, compromițându-mi chiar libertatea personală. Intrunirile mele politice, aprobate de către autoritățile în drept, sunt oprite și zădărnice ulterior prin întrebuițarea celor mai josnice mijloace. Sunt oprit a intra în comune de către jandarmii d-ștră, care îmi pun baioneta în piept. Prin măsuri de vulgară brutalitate și teroare, circulația subsemnatului este interzisă pe întreg teritoriul județului Biharea și, chiar în orașul Oradea. Poliția primește ordine să mă maltrateze, să mă bată chiar, și să mă aresteze ziua namează, în mijlocul orașului.

„Afară din oraș sunt urmărit de jandarmii d-ștră, purtat pe drumuri printre baionete și amenițat cu împușcarea. Toate aceste banditisme în ținutul, care în trecut a fost pivotul acțiunii mele de rezistență națională, în care am sângerat vreme de peste trei decenii, toate aceste momente ce aliatul partidului poporului, așa numitul „partidul maghiar“ își desăvârșește orgiile irendentiste prin procesiuni și mitinguri monstre, exact pe linia de frontieră dintre România și Maghiaria. Convoairile și banderile irendentiste sunt trecute în revistă și aplaudate de peste frontieră în timpul ce subsemnatul sunt tratat de către mandatarii d-v. ca un ultim criminal. Cunoașteți că unicul și adevăratul motiv al banditismelor este prezența mea în acest județ. Doar până'acum nu am ținut o singură întrunire, nu am pus la cale o singură „manifestație politică“.

Cunoaște, d-le Sadoveanu că, drept rezultat al acestei telegrame peste una sută de localități românești au fost blocate trăgându-se salve asupra țărănilor care încercau să evadeze pentru a-și putea exercita dreptul de vot. Eu unul am fost deținut în plin local public în Oradea, dus cu escortă la poliție, unde am fost maltratată deabinelea ore întregi, de către o brută analfabetă. Mai apoi, un asasin a fost angajat ca să mă suprimă. Aceasta nereușind, s'au tras asupra mea cele opt focuri în comuna Lupoia și, după cum te vei fi informat și d-ta din gazete am scăpat doar grație faptului că, întâmplător, mă dădusem jos din vehicul cu un minut mai înainte. Exact însă pe locul unde stătusem vehiculul a fost ciuruit de gloanțele care m'ar fi ciuruit pe mine în cazul că mă găseam în acel loc.

Mai departe, țărani români, care ținneau să mă voteze au fost maltratați și batjocoriți într'un mod, cum d-ta nici când nu vei concepe, d-le Sadoveanu. Cum o spuneam în telegrama citată, pe când maghiarii își desăvârșeau orgiile irendentiste, cu steaguri și imnuri politice maghiare, sub asistența forței publice românești, pe atunci țărani noștri erau arestați, schingiuiți, bătuiți până la sânge, fiindcă îndrăsniseră să încerce a cânta „Hora Unirei“ pe pământul României.

Iar acum, d-le Sadoveanu, prin ființele catilinare din lagărul politic al d-tale și, cu acel rânjet diabolic, cu acel cinism, pe cât de impertinent, pe atât de respingător, care le caracteriză ca pe o adevărată pleavă a societății, mi-o spun mie și o spun la toată lumea pe față, că, „vor rade și mai strâșnic, decât la alegerile generale...“.

Asta, d-le Sadoveanu, înseamnă pur și simplu, că atentatele se vor comite acum împotriva însuș poporului român din Biharea, asasinându-l în masă în cazul că ar îndrăzni să se prezinte la

urna de votare, să împlinescă deci o datorie, impusă sub grele pedepse, chiar de o lege a regimului actual... .

Decât, însămnați-vă cu toții că, faptul că acești bandiți sunt susținuți, sunt puși la cale de către actuala putere executivă, în mod firesc nu numai că nu ne va reține, pe mine și pe soții mei, de a le rezista cu piepturile noastre, ci ne va împunea lupta, răsplătind această dată dinte pentru dinte.

Acelui popor român din Biharea i-a mai rămas doar, pe urma jertfelor și a chinurilor, sufletul în oase. Vom muri ca Români și ca oameni, și nici decât ca niște dobitoace; vom muri doborâți de gloanțele și baionetele soldaților români, susținând și apărând principiul ideii de stat român față de cetele dv. de samsari, dezertori și trădători.

Oradea, 18 August 1926.

(România) Dr. Dumitru Lascu.

Români bihoreni,
Dacă vreți să scăpați de bandiți,
Dacă vreți să nu mai fiți jefuiți de tâlhari,
Dacă vreți să aveți o țară cinstită guvernată,
Votați cu toții roata ○
Trăiască dr Dumitru Lascu!

IN LOC DE SITUAȚIA POLITICĂ

La băi, la băi,

Nu vorbim aici de băile calde, care împreunate cu săpun sunt întrebuițate de oameni mai des sau mai rar — după gradul de cultură, nu civilizație, a fiecăruia — pentru curățirea trupului de murdăria aglomerată în cursul zilelor de lucru.

Vrem să vorbim de termele binefăcătoare cu care ne-a înzestrat Natura din belșug frumoasa noastră țară, și mai ales de viața din acele multiple locașuri frumoase.

Reuma, scleroza, stomacul, cu un cuvânt toate bolile cu excepție — durere — a celor mentale, își au în țara noastră izvoarele binefăcătoare. Avem și medici iscusiți cari să constate bolile de care suferă oamenii, și — halal — avem și oameni destui bolnavi. Așa dară ne putem felicita: bolnavii noștri au unde să-și caute sănătatea, unde să și-o petecească.

Să începem deci turneul.

Ocna Sibiului, Ocnele Sărute, Sovata cu apele lor sărate, Călimănești, Olănești, Sângeorgi, Geoagiu pentru stomac, Tekirghiol și Mamaia pentru orice și așa mai departe.

Sosim cu automobilul în una din localități, lume multă, lume bine îmbrăcată, și în majoritate cucoane, mai ales luxoase. Este evident, sunt în majoritate neveste recunoscătoare medicilor de casă ce le-a prescris o baie pentru a-și putea face mendrele (atât de moderne) cu mai multă ușurință, poate chiar după rețetă. Cinci zile din săptămână dansează ca nebune nopți întregi în brațele pescuitorilor de căsnicii chioare, pentruca Sâmbătă să devie, la soșirea bărbaților, iar femeii cinstite și caznice. Ce ușor se recăstigă cinstea la noi!

Lume săracă se vede puțină. Sigur, cei săraci au boli mai modeste!?! Doar fii și fiicele lui Izrael încă nu „deplin asimilați“ umblă în costume mai modeste, pentru a face o disonanță în „strălucirea“ luxului greșos al celor naționalizați. Judecând după numărul „bolnavilor“ de cult mozaic din toate stațiunile noastre balneare, trebuie să-ți spui că evreii sunt cei mai bolnavi, sau sunt majoritatea locuitorilor din România, sau că sunt cei mai bogați în această țară!

Băile sunt pentru bogați, iar spitalele fără pansamente, medicamente și paturi pentru restul de 14 milioane locuitori din această țară; așa este adevărul! Și dacă s'ar cerceta de ce boale suferă cei bogați, s'ar vedea că în primul rând de aceea a hipertensiunii banului: hotelurile scumpe, mâncări piperate, băi și mai scumpe, boli imaginare, ca oboseala nervilor munciți de trândăvie.

Perla băilor este Tekirghiol cu baia de nămol și de mare. Aici vedem, durere, mulți, îngrozitor de mulți copilași suferinzi, nu din păcatele lor ci din acelea a părinților lor. Dar mamele care îi îngrijesc se pare că nici nu văd, nici nu le doare durerea alor lor! E cald, foarte cald la Tekirghiol, în consecință hainele sunt foarte subțiri și.. bărbatul nu are concediu. Este omenesc? Nu, este animalic!

Mia de lei pe zi! Vin Otonel, păstravi, icre, șampanie, muzică de lăutari, jazzband dans, frenezie! Ce țară fericită! Ce țară bogată, care își poate petrece astfel lunile de vară!

Și zice cineva că bolnavii închipuiți, setoși de aventuri trecătoare nu prezintă țara?

Iar munții noștri cu piscurile vinete, cu poienele poetice și priveliștele încântătoare peste plaiuri îndepărtate așteaptă zadarnic să se nască generația de Români și Românce care să simtă necesitatea de a se urca pe culmile Naturii, a-și umplea plămânii cu aerul ozonat și lipsit de praf și fumul localurilor de dans; așteaptă generația care, abandonând efeminarea parfumată și pudrată să-și oțelească sănătatea și sufletul în mijlocul Dumnezeesc al Naturei înălțătoare.

Amendă onorabilă excepțiilor, care dealtfel confirmă numai regula.

Dar nu numai particularii, ci și partidele politice se întrunesc în plen sau fracțiuni la stațiuni balneare pentru a-și căuta plămădeala.

La Olănești s'a întrunit partidul țărănesc pentru a aplana diferendele interne și a „refuza“ cursele liberalo-averescane.

La Sovata s'au întrunit cinci din partidul național, sănătoși până eri, pentru așa căuta boala de mâine.

L. A. N. C-iștii au preferat orașul cel mai jidovit pentru a-și arăta coherența și forța antisemită, evidentă din certurile interne.

Iar averescanii, suferind de toate bolile posibile au luat băile de-a rândul și fiindcă nu le ajung cele 250 de băi din țară pentru vindecarea completă, a plecat ghineralul la Aqvi în Italia (cu vagon special), iar ministrul de interne, fostul poet Octavian Goga cu automobilul (sigur propriu!?) la Karlsbad.

Liberalii? Ei nici nu caută să se lecuiască, știind că ar fi bani cheltuiți în zadar.

Aelit

FRIPTURI

Mica publicitate.

1. Caut mânăstire departe viața politică. 2. Partidele politice sunt rugate să înainteze oferte serioase pentru coșciugul meu caz retragere definitivă din eldoradoul votului universal, paradisul trădării și al decepțiilor umane. Pentru 1, plătesc fripturi veritabile, iar pentru 2, primesc. Gura mea n'a mințit niciodată.

Gold-iș van és nincs is.

Cine ar putea să ne arate calea „îndărăt“ sub garanță că nu vom ajunge în contact cu vârful picioarelor d-lui Tudor Bălțeanu?

Fripturiștii.

Alegerile parțiale oferă „fripturi“ speciale. Cei interesați sau amatori de gourmanțerie să prezinte certificate de capacitate în arta trădării, vizate de trinitatea Goldiș-Lepădatu-Lupás. Condiții favorabile. Termen 1 Sept. Grăbiți!

O. Goga, bufon constatinesc.

Partidul liberal oferă prin licitație publică 1000 kg. untură de porc, 1-a calitate. Partidele înainteze urgență oferte închise. Alifia e miraculoasă; oricine se unge cu ea va fi „uns cu toate unsoarele“ și va câștiga un rol important în viața politică și îndeosebi în soluționarea crizelor de guvernământ. Sfaturi și rețete speciale dă dl P. Ș. Ocazie! Ocazione!

Consiliul de Adm. al Băncii R.

Oferim gratuit lecții știința trădării
Goga et Goldiș

Criza de „bucătari“ din gruparea „Chemarea“, ne amintește dictonul german: „In der Not frisst der Teufel Fliegen“ pe care Partidul Fripturist și l'a ales cu majoritate de voturi ca deviză oficială. Trist dar adevărat!

Oferte de servicii

Mercenar, care să știe mai cu duh răstălmăci criza din sânul guvernului, caută pentru imediata angajare Tavi-Cameleonul. Simpatii pentru Goldiș excluse. Prostituirea conștiinței, stupiditatea și alte asemenea calități esențiale, condiții sine-qua non. Doritorii cari nu dispun încă de doza necesară a lipsei bunului simț să se anunțe școalei pregătitoare „Biruinta“ unde „meșterii“ îi vor unge cu uleiul obrăzniciei. Dragoste cu... Silviu Friptomir deasemenea interzisă. Discreție garantată. Remunerațiuni după... situația guvernului. Bani curg și fără merite. Monoclu la ochiul drept obligator. Adresa Piața Cuza-Vodă Cluj.

— Bibliografie —

A apărut: Spre alte orizonturi („Noi“ și „voi“) de Sever Ispravnic. Preț: 100 Lei.

🌟🌟🌟🌟🌟🌟🌟🌟

Răspândiți

„CHEMAREA“

tinerimei române apare

în 10.000 exemplare.

🌟🌟🌟🌟🌟🌟🌟🌟